

THOMAS GLAVINIC

Éjszakai műszak

(RÉSZLET A REGÉNYBŐL)

Élni nem boldogság.
Élni: körbehordozni a világban a fájó ént.
De lenni, lenni – ez a boldogság. Lenni: átváltozni kúttá,
kőkehellyé, amelybe belesorog az univerzum,
mint valami langyos eső.

(Kundera, *A halhatatlanság*)

1

„Jó reggelt”, kiáltotta be a nappaliba.

Odavitte a reggelihez használt edényeket az asztalhoz, közben bekapcsolta a tévét. Küldött egy sms-t Marie-nak. *Jól aludtál? Veled álmodtam. Aztán rájöttem, hogy ébren vagyok. Szeretl.*

A képernyőn vibrálás. Átkapcsolt az ORF-ről az ARD-re. Se kép, se hang. Benyomta sorra a ZDF-et, az RTL-t, a 3sat-ot, a RAI-t: vibrálás. A bécsi kommunális adó: vibrálás. CNN: vibrálás. A francia, a török adó: nincs vétel.

Az ajtó előtt, a lábtörlőn csak egy régi reklámcédula hevert a *Kurier* helyett, eddig lusta volt kidobni. Fejcsóválva kihúzott egy múlt heti számot az előszobában feltornyozott folyóirathalomból, és visszaült a kávéja mellé. Előfizetést lemondani, jegyezte fel fejben. Már a múlt hónapban is előfordult egyszer, hogy nem kapta meg az újságot.

Körülpillantott a szobában. A padlón mindenfelé ingek, nadrágok, zoknik. A tálalón az előző esti edény. Búzlott a szemét. Jonas grimaszt vágott. Jó lett volna pár nap a tengerparton. Mégis el kellett volna kísérnie Marie-t. Csak hát nem szenvedhette a rokonlátogatásokat.

Vágni akart magának még egy szelet kenyeret. A kés megszaladt, és mélyen belevágott az ujjába.

„A francba! Pont ez hiányzott...”

Összeszorította a fogát, a kezét hideg víz alá tartotta, amíg el nem állt a vérzés. Megvizsgálta a sebet. A penge egészen a csontig hatolt, de valószínűleg nem ért inat. Jonas fájdalmat sem érzett. Takaros lyuk tátongott az ujján, és jól látta a csontot.

Kicsit émelygett, vett néhány mély lélegzetet.

Amit most látott, azt soha nem látta még ember. Ő maga sem. Harmincöt esztendeje élt együtt az ujjával, de nem tudta, hogy néz ki belül. Nem tudta, hogy néz ki a szíve, a lépe. Nem mintha különösebben kíváncsi lett volna rájuk, épp ellenkezőleg. Ez a csupasz csont azonban kétségtelenül az ő része volt. És ma látta először.

Mire bekötözte az ujját és letakarította az asztalt, elment az étvágya. Leült a számítógéphez, hogy belenézzen a mailboxába és átfussa a nemzetközi híreket. A böngésző nyitóoldala a Yahoo honlapja volt. De csak egy „server error” üzenet jelent meg helyette.

„Mi az atyáúristen van itt?”

Volt még annyi ideje, hogy felhívja a Telekabelt. A hívásfogadó automata nem kapcsolt be. Pedig sokáig hagyta kicsöngeni.

A buszmegállóban előszedte az aktatáskájából az újság hétvégi mellékletét, amelyre az elmúlt napokban nem jutott ideje. Elvakította a reggeli nap. Átkutatta a zakója zsebeit, de aztán eszébe jutott, hogy a napszemüvegét az éjjeliszekrényen felejtette. Megnézte, válaszolt-e már Marie. Újra kezébe vette az újságot, és fellapozta a lakáskultúra-oldalakat.

Nem nagyon tudott odafigyelni a cikkekre. Zavarta valami.

Egy idő után azon kapta magát, hogy újra és újra ugyanazt a mondatot olvassa, mégsem érti. Hóna alá csapta az újságot, és tett pár lépést. Ahogy fel-emelte a fejét, megállapította, hogy egyetlen embert sem lát. Sehol egy ember, sehol egy mozgó autó.

Rossz vicc: ez volt az első, ami eszébe jutott. Aztán: biztos ünnepnap van.

Igen, ünnepnap, ez ésszerű magyarázatnak tűnt. Ünnepnapokon a Telekabel szerelői sem kapkodják el a hibás vezetékek kijavítását. És ritkábban járnak a buszok is. Az utcákon pedig kevesebb az ember.

Csakhogynem július 4-e nem volt ünnepnap. Legalábbis Ausztriában nem.

Jonas elsétált a sarki közértig. Zárva. Homlokát a kirakatüveghez nyomta, és kezével leárnyékolta a szemét. Sehol senki. Szóval mégis csak ünnepnap van. Vagy sztrájk, csak nem értesült róla.

Miközben visszaindult a megálló felé, körülnézett, hogy a sarkon nem kanyarodott-e be mégis a 39A.

Felhívta Marie-t a mobilján. Nem vette fel. Még az üzenetrögzítő sem jelentkezett.

Megpróbálta elérni az apját. Ő sem vette fel.

Hívta az irodát. Senki.

Elérhetetlen volt Werner és Anne is.

Megzavarodva csúsztotta a telefont a zakója zsebébe. Ebben a pillanatban döbbent rá, hogy teljes csönd van.

Visszament a lakásába. Bekapcsolta a tévét. Vibrálás. Bekapcsolta a számítógépet. „Server error”. Bekapcsolta a rádiót. Sercegés.

Leült a heverőre. Képtelen volt rendbe szedni a gondolatait. A tenyere izzadt.

Leolvasott néhány számot az üzenőfalra tűzött, foltos céduláról. Marie még évekkorábban írta oda őket. A nővére telefonszáma, nála volt látogatóban, Angliában. A csöngés más volt, mint a belföldi hívásoké. Mélyebb, és két rövid hangból állt minden csöngetés. A tizedik után letette.

Amikor újra kilépett a házból, óvatosan kémlelt jobbra és balra. Az autóiig meg sem állt. Néha vetett egy pillantást hátrafelé a válla felett. Megtorpant és fülelt.

Teljes csönd. Se léptek, se köhécseles, se lélegzetvétel. Semmi.

A Toyotában fojtogatta a hőség. Csak a hüvelykujjpárnájával meg a bekötött mutatoujjával bírta megérinteni a forró kormánykereket. Letekerte az ablakot.

Odakint semmi nesz.

Bekapcsolta a rádiót. Sercegés. Az összes csatornán.

Áthajtott az üres Heiligenstädter Brückén, ahol máskor rendszerint egymást érték az autók, és elindult a rakparton a belváros felé. Valami életet keresett. Vagy legalább valami jelet, amiből megtudhatja, mi történt. De nem látott mást, csak parkoló autókat. Előírászerűen a járda mellett, mintha a tulajdonosaik épp csak pár percre beszaladtak volna valamelyik kapualjba.

Belecsípett a combjába. Megvakarta az arcát.

„Hé! Hahó!”

A Franz-Josef-Kaion lefényképezte egy sebességmérő radar. Mivel a nagyobb sebesség biztonságérzettel töltötte el, túllépte a hetvenes határt. Rákanyarodott a Bécs belvárosát a külső kerületektől elválasztó körútra, és tovább gyorsított. A Schwarzenbergplatzon fontolóra vette, hogy esetleg megáll, és felszalad az irodába. Kilencvennel hajtott el az Opera, a Várkert, a Hofburg mellett. Az utolsó pillanatban lefékezett, és a kapun át behajtott a Heldenplatzra.

Sehol egy lélek.

Csikorgó gumikkal állt meg egy piros lámpánál. Leállította a gyújtást. Nem hallatszott más, csak a szokásos pattogás a motorháztető alól. Beletúrt a hajába. Megtörölte a homlokát. Összekulcsolta a két kezét, és megropogtatta az ujjperceit.

Hirtelen rádöbrent, hogy madarakat sem lát.

Nagy sebességgel megkerülte az első kerületet, és visszaért a Schwarzenbergplatzra. Ott jobbra kanyarodott. Nem sokkal az első sarok után megállt. Ennek a háznak a második emeletén székel a Schmidt cég.

Minden irányba körülkémlt. Megállt, fülelt. Előreszaladt pár métert a keresztveződésig. Benézett a környező utcákba. Parkoló autók. Más semmi.

Homlokához emelte a tenyerét, és felnézett az ablakokra. A főnöknője nevét kiáltotta. Belökte a régi ház nehéz kapuját. Hűvös, áporodott levegő csapott az arcába. Hunyorgott, elvakította a kinti verőfény. A lépcsőház ugyanolyan volt, mint mindig: sötét, mocskos és kihalt.

A teljes második emeletet a Schmidt cég foglalta el. Összesen hat szoba volt, Jonas átment mindegyiken. Nem látott semmi rendkívülit. Az íróasztalokon képernyők álltak, mellettük halomszám papír. A falakon Anzinger festegető nagynikéjének rikító képei. Martina szobanövénye az ablaknál, a szokott helyén. A Pedersen asszony berendezte gyereksarokban labdák, építőkockák és műanyag mozdonyok heverték szanaszét, mintha épp az imént rakta volna le őket valaki. Az asztalok között mindenfelé terjedelmes csomagok a nemrégiben érkezett katalógusokkal. Változatlan a szag is. Fa, szövet és papír elegye terjengett a levegőben, mint mindig. Ezt vagy rögtön megszokta az ember, vagy pár nap múlva felmondott miatta.

Az íróasztalához érve bekapcsolta a számítógépet. Megpróbált kijutni a netre.

A lap nem jeleníthető meg. Lehet, hogy a webhelyen technikai problémák léptek fel, vagy módosítania kell a böngésző beállításait.

Ráklíkkelt a címsorra, és beírta:

www.orf.at

A lap nem jeleníthető meg.

www.cnn.com

A lap nem jeleníthető meg.

www.rtl.de

A lap nem jeleníthető meg.

Tegye a következőt: Kattintson a Frissítés gombra, vagy próbálkozzon később.

Cipője alatt meg-megreccsent a régi faparketta, miközben ismét sorra végigjárta a szobákat. Módszeresen keresett valamit, ami péntek este még nem volt itt. Martina telefonjáról felhívott néhány elmentett számot. Mindenütt üzenetrögzítő jelentkezett. Összevissza beszélt, hebegett-habogott, végül bement a telefonszámát. Azt sem tudta, kiket hívott fel.

A teakonyhában kivett egy üdítőt a hűtőszekrényből. Egy húzásra kiitta.

Az utolsó korty után hirtelen hátrafordult.

Nem látott senkit.

Miközben elővette a második dobozt, nem vette le a szemét az ajtóról. A kortyok között újra meg újra szünetet tartott, és hallgatózott. De csak a szén-dioxid pezsgését hallotta a dobozból.

Légy szíves, haladéktalanul hívj fel! Jonas.

Felragasztotta a post-ívet Martina számítógépének képernyőjére. A többi szobát nem vizsgálta át újra, inkább azon volt, hogy mielőbb eljusson az ajtóig. Csapózár volt rajta, nem zárta kulcsra. Lefelé menet hármassával szedte a lépcsőket.

Az apja már évek óta az ötödik kerületben, a Rüdigerassén lakott. Jonas szerette ezt a környéket. A lakás viszont kezdettől fogva ellenszenves volt neki. Túl sötét, túlságosan alacsonyan van. Szeretett fentről lepillantani a városra. Az apja vi-

szont nem bánta, ha a járókelők bebámulnak a nappalijába. De hát mindig is így szokta meg. Amikor anya meghalt, apa ráadásul úgy döntött, hogy attól kezdve kényelmesen fog élni. A közért mellé költözött, a házi orvos egy emelettel feljebb praktizált.

Az ötödik kerület felé tartva Jonasnak az az ötlete támadt, hogy zajt csap. Dúdálni kezdett, mint amikor konvojban halad a násznép. A kilométeróra mutatója a 20-as szám közelében ingadozott. A motor csaknem lefulladt.

Némelyik utcán kétszer is végighajtott. Jobbra-balra tekintgetett, hátha kinyílik valahol egy ajtó vagy egy ablak. Így csaknem fél órába telt, amíg megtette a nem túl hosszú utat.

Az apja ablaka előtt lábujjhegyre állt. Odabent sötét volt, a tévé kikapcsolva.

Tekintetével alaposan végigpásztázta az utcát. Az egyik autó kereke érintette a járdaszegélyt, a másik csaknem belógott az úttestre. Az egyik kukából palack nyaka kandikált elő. Egy kerékpár ülésére nejlonzacskót húzott valaki, a zacskót most lágyan fújdogálta a szél. Megszámlálta a ház előtt parkoló motorkerékpárokat és mopedeket, sőt a Nap állását is megpróbálta megjegyezni. Csak azután húzta elő a tartalék kulcsot, és nyitotta ki az ajtót.

„Papa?”

Gyorsan megforgatta a kulcsot mindkét zárban. Villanyt gyújtott.

„Itthon vagy, papa?”

Mindig elkiáltotta magát, mielőtt belépett egy-egy helyiségbe. Igyekezett, hogy a hangja erős és mély csengésű legyen. Az előszobából a konyhába ment. Onnét megint csak az előszobán át a nappaliba. Aztán a hálósobába. Nem feledkezett meg a fürdőszobáról és a WC-ről sem. Benézett a spájzba is, ott erjedt alma és zöldség szaga csapta meg hidegen.

Az apja, a megrögzötten takarékos gyűjtögető, aki vaját kent a penészes kenyérre és meleg víz alá rakta a lejárt konzerveket – az apja nem volt sehol.

És az összes többiekhez hasonlóan utána sem maradt semmiféle nyom. Olyan volt minden, mintha épp az imént ment volna el valahová. Még az olvasószemüvege is ott hevert a tévé tetején, mint rendesen.

Jonas talált a hűtőszekrényben egy üveg még ehetőnek tűnő uborkát. Kenyér nem volt. Helyette ott hevert egy csomag kétszersült a tálalón. Ennyivel be is érte. Nem volt kedve másodszor is benyitni a spájzba.

Miközben evett, megpróbált behozni valami tévéadást, de nem fűzött hozzá túl nagy reményeket. Csakhogy teljesen lemondani sem tudott róla, mivel eszébe jutott, hogy az apja készüléke szatellitantennára volt kötve. Talán csak a kábeles hálózat ment tönkre, és műholdról foghatók az adók.

Vibrálás.

A hálósobában komótosan ketyegett apa faliórája. Jonas megdörzsölte a szemét. Nyújtózkodott.

Kínézett az ablakon. Úgy látta, semmi nem változott. A nejlonzacskó libegett a szélben. Mindegyik autó ugyanott. A Nap is a szokásos helyén, és láthatólag a mindennapi pályáján haladt.

Az ingét meg a nadrágját felakasztotta egy vállfára. Fülelt még egy kicsit, hát-ha hall valami mást is a faliórán kívül. Aztán bekúszott a takaró alá. Még benne volt az apja illata.

Sötétedett. Eleinte nem tudta, hol van.

Az óra gyermekkora óta ismerős ketyegése abba az illúzióba ringatta az ébredést megelőző félálomban, hogy valahol másutt van, egy másik időben. Sokszor hallgatta ezt a ketyegést gyerekkorában, amikor lefektették a nappaliban a heverőre, hogy aludjon délután. Csak ritkán fordult elő, hogy tényleg elaludt. Inkább éber álmokba merült, amíg megjelent az anyja, hogy kakaóval vagy egy almával felébressze.

Felkattintotta az éjjeliszekrényen álló lámpát. Több mint két órát aludt. A Nap már nyilván olyan alacsonyan állt, hogy sugarai csak a legfelső emeleteket érték a szűk utcában. Mintha késő este lett volna a lakásban.

Alsónadrágban csoszogott ki a nappaliba. Úgy tűnt, mintha az imént még lett volna itt valaki. Mintha ez a valaki lábujjhegyen hagyta volna el a lakást, hogy ne zavarja meg Jonas álmát. Szinte érezte a lenyomatokat, amelyeket ez a valaki hátrahagyott a helyiségben.

Elkiáltotta magát: „Papa?” Pedig tudta, hogy válasz nem érkezik.

Ötözködés közben kinézett az ablakon. A nejlonzacskó. A motorkerékpárok. A palack a szemetesekukában.

Minden változatlan.

Oththon talált egy konzervdobozt az egyik polcon. Miközben a tányér a mikróban forgott, feltette magának a kérdést, hogy vajon mikor mehet legközelebb vendéglőbe. Nézte, ahogy fogytak a másodpercek a kijelzőn. Még 60. Még 30. 20. 10.

Bámulta az ételt. Éhes volt, de nem volt étvágya. Letakarta és félretolta a tányért, aztán odaállt az ablakhoz.

Odalent a Brigittenauer Lände. Egy harsány világoszöldben pompázó fasor kissé eltakarta a Duna-csatorna zavaros, halkán tovacsobogó vizét. A túlsó parton a Heiligenstädter Ländét szegélyező fák magaslottak. A BMW Wien épületétől jobbra még mindig forgott a két nagy Ö3-logó az ugyancsak elnémult rádióadó tetején. A láthatáron a közeli, erdő borította hegyek zárták körbe a várost: a Hermannskogel, a Dreimarkstein, az Exelberg. A Kahlenbergen, ahol Jan Sobi-eski több mint háromszáz esztendeje felvonult a török ellen, ott meredezett a ropant tévéantenna.

Jonas végighordozta tekintetét a panorámán. Ez a kilátás vonzotta ide két esztendeje. Itt álldogált esténként, és bámulta a hegyek mögött lenyugvó napot, amely egészen a legutolsó pillanatokig felküldte hozzá a sugarait.

Ellenőrizte, hogy bezárta-e a lakást. Töltött magának egy whiskyt. Fogta a poharat, és visszatért az ablakhoz.

Sok lehetséges magyarázat nem volt. Valamiféle katasztrófa történt. De ha az emberek mondjuk egy küszöbönálló nukleáris rakétatámadás elől menekültek – hol maradtak akkor a bombák? És ugyan ki vette volna a fáradságot, hogy ilyen drága technológiát pazaroljon erre a régi, időközben eljelentéktelenedett városra?

Aszteroida-becsapódás. Jonas látott olyan filmeket, amelyekben kilométeres magasságú szökőár árasztotta el a szárazföldet egy-egy ilyen esemény után. Ez elől menekültek volna az emberek? Mondjuk az Alpokba? De akkor maradt volna utánuk legalább valamiféle nyom. Az lehetetlen, hogy egyetlen éjszaka leforgása alatt evakuáltak egy milliós várost, épp csak órála feledkeztek meg. Mindezt a tetejébe úgy, hogy még csak észre sem vette.

Vagy álmodott. Vagy megőrült.

Gépiesen kortyolt egyet.

Fölnézett a kéklő égre. Nem hitt a földönkívüliekben, akik éveket utaztak volna csak azért, hogy eltüntessék az összes bécsit, pont őt kivéve. Nem hitt egyik változatban sem.

Előhúzta a telefon alól a címeket tartalmazó noteszát. Sorra felhívta belőle az összes számot. Újra felhívta Wernert, és Marie angliai rokonait. Hívta a rendőrséget, a tűzoltóságot, a mentőket. Próbálta a 911-et, a 160 604-et, a 1503-at. Nem működött a segélyhívás, nem volt taxi, nem volt pontosidő.

Átnézte a videogyűjteményét. Olyan filmeket keresett, amelyeket még nem, vagy már rég nem látott. Egész sor komédiát halmozott fel a tévé előtt. Leeresztette a redőnyt.

2

Torokfájásra ébredt. Megérintette a homlokát. Láza nem volt. A mennyezetet bámulta.

Régeli közben meggyőződött róla, hogy a tévé vibrál, az utca pedig továbbra is néptelen, aztán leült a telefon mellé. Marie se a mobilján, se a rokonainál nem jelentkezett. De a többiek sem voltak elérhetők.

Kipakolta a fél gyógyszeres dobozt, mire talált végre egy aszpirint. Amíg a gyógyszer pezsegve feloldódott egy pohár vízben, kiment zuhanyozni. Tréningruhába öltözött. A poharat egy hajtásra kiitta.

Ahogy kilépett a ház árnyékából, jobbra-balra kémlelt. Ment pár lépést, aztán villámgyorsan hátranézett. Fülelt. Csak a Duna-csatorna halk csobogása hatolt a fülébe. Nyakát nyújtogatva próbált észrevenni valami mozgást a hátsó ablakában.

Semmi.

Visszament a házba, le az alagsorba. A pincéjében felforgatta a szerszámos ládát, de nem talált semmi alkalmasat. Egy idő múlva eszébe jutott a használt gumiabroncsok tetején felejtett csőfogó.

„Van itt valaki?”

A hangja nevetségesen erőtlenül csengett a Nyugati pályaudvar hatalmas pénztárcsarnokában.

Felcaplatott a lépcsőn a várócsarnokba, a fogó a vállán. A pénzváltó, az újságos, a talponállók – zárva volt minden.

Kiment a peronokhoz. Itt-ott vonatok álltak, mintegy menetkészen. Visszament a várócsarnokba. Aztán újra ki a peronokhoz.

Vissza.

Ki.

Felugrott a bregenzi intercityre. Kocsiról kocsira, fülkéről fülkére haladva átkutatta az egész vonatot. Keményen markolta a fogót. A dohos kocsikba lépve hangosan kiáltozott. Időnként köhécselt, olyan öblösen harákkolt, mintha harminc kilóval nehezebb lenne. A fogóval döngötte a falat, hogy a lehető legnagyobb lármát csapja.

Délre az utolsó szögletig átkutatta a pályaudvart. Minden vonatot. A vasúttársaság összes irodáját. A várótermeket. A vendéglőt, amelynek száználmas kintálába belekóstolt néhányszor. Odabent még mindig zsírszag terjengett. A közértet. A dohányboltot. A News & Books-t. Üvegtáblákat és üvegajtókat tört be a fogóval, szirénázó riasztóberendezéseket rángatott ki a falból. A hátsó szobák leghátas szobáit is átkutatta. Kétnapos kenyér mutatta, mikor járt ott utoljára valaki.

A várócsarnok közepén álló hatalmas tábla nem jelzett se érkező, se induló vonatot.

Az órák jártak.

Az ATM adott ki pénzt.

A schwechati repülőtéren nem bajlódott azzal, hogy a parkolóházban hagyja az autót, és gyalog tegye meg a hosszú utat visszafelé. Közvetlenül a főbejárat előtt állt meg, a tilosban, ahol rendszerint rendőrök és biztonsági emberek járőröztek.

Idekint valamivel enyhébb volt az idő, mint a városban. A zászlók hangosan csapkodtak a szélben. Tenyerével leárnyékolta a szemét, végigpásztázta az eget, repülőgépeket keresett. A fülét hegyezte. A zászlók csapkodásán kívül semmit nem hallott.

Vállára vetette a fogót, és a halvány fényben úszó folyosókon át lement az indulási szintre. A kávézó előtti asztalokon ott álltak tartóikban az itallapok. A kávézó zárva volt, akárcsak az étterem meg a pub. A liftek működtek. A várótermek felé szabad volt az út. A tájékoztató táblák nem jeleztek indulást. Az összes képernyő sötét.

Átfésülte az egész területet. Amikor átment egy biztonsági kapun, felüvöltött a sziréna. Hiába verte szét a fogóval, az üvöltés csak nem szűnt. Nyugtalanul körülpillantott. Kapcsolótáblát vett észre a falon. Megnyomott egypár gombot. Végre csend lett.

Az érkezési szinten elbajlódott egy számítógép-terminállal. Megpróbálta kideríteni, mikor indult vagy érkezett az utolsó járat. De vagy egyáltalán nem értett a dologhoz, vagy a számítógép volt működésképtelen. A képernyőn értelmetlen táblázatok villództak, és akárhogy igyekezett, se az egérrel, se a billentyűzettel nem sikerült eltüntetnie őket.

Eltévedt egypárszor, mire megtalálta a lépcsőházat. Kiment a kifutópályára.

A hidaknál álló gépek legtöbbje az Austrian Airlineshoz tartozott. De volt ott egy Lauda is, meg egy Lufthansa, meg egy jemeni és egy belga gép. Kicsit távolabb az El-Al 727-e állt. Ez a gép érdekelte a legjobban az összes közül. Vajon miért állt olyan messze, odakint? Csak nem felszállásra készült?

Ahogy odaért a géphez, leült. Zihálva pillantott előbb felfelé, aztán vissza az épületre. Csalódott volt. A gép nem is állt olyan messze, csak becsapták a kifutópálya dimenziói. Különben sem utalt semmi arra, hogy a pilóta épp a starthely felé tartott volna.

Jonas kiáltozni kezdett. A fogót dobálta, előbb a pilótafülkét, aztán az utastér valamelyik ablakát akarta eltalálni. Amikor már nyolcadszor vagy kilencedszer csapódott csörömpölve az aszfaltnak, a fogó kettétört.

Átkutatott minden csarnokot, minden várótermet, minden helyiséget, ahová csak bejuthatott. Azon a részen, ahol a csomagokat rakodták, talált valamit, ami felvillanyozta: tucatnyi bőröndöt és utazótáskát.

Izgatottan nyitotta ki az első koffert. Alsónemű. Zoknik. Ingek. Tisztálkodószerek.

Se ez a bőrönd, se a következők nem kínáltak semmiféle támpontot arra nézvést, hogy vajon mi történhetett a tulajdonosaikkal. De nem is volt ott annyi csomag, hogy esetleg egyetlen járhoz tartozhatott volna az egész. Valószínűbbnek tűnt, hogy elveszett vagy át nem vett táskákról és bőröndökről volt szó. Ki tudja, mikor kerültek ide. Segíteni mindenesetre nem segítettek.

Kiszállt a Karolinengasse és a Mommsengasse sarkán álló ház előtt. A nyitott oldalablakon keresztül visszanyúlt az autóba, és dudált. Főlnézett a környék ablakaira. Egyetlen ablak sem nyílt ki, egyetlen függöny sem libbent, jöllehet szakadatlanul dudált.

Meg sem próbált becsöngetni a kaputelefonon. A ház kapuja nagyrészt üvegből volt, elintézte azzal, hogy néhányszor belevágta a fogó egyik szárát. Behúzta a nyakát, és a kapu keretén át belépett.

Werner az első emeleten lakott. A kémlelő alatt egy súlyos terhet cipelő jakfőzője. A lábtörlőn kiöltött Rolling Stones-nyelv bosszantotta a látogatót. Eszébe

jutott, hányszor álldogált itt egy-egy üveg borral, és hallgatta Werner közeledő lépteit.

Megdöngötte az ajtót a fogóval. Kinyitni nem bírta. A zárhoz legalábbis pajszerra lett volna szükség. Papírt és ceruzát keresett a zsebeiben, hogy hátrahagyjon legalább valami üzenetet. Csak egy használt papírsebkendőt talált. Megpróbált pár szót az ajtóra firkantani, de a ceruza hegye kitört.

Amikor megérkezett a Déli pályaudvarra, rádöbbsent, hogy farkaséhes.

Ablakról ablakra, üzletről üzletre végigjárta a pénztárcsarnokot. A fogó szárával törte be sorra a kirakatokat. A riasztókat ezúttal nem állította le. Miután szétverte a pénzváltó ablakát, kivárt egy ideig. Vajon bekapcsol-e a riasztó, vagy folytatnia kell a rombolást? Hátha akad még valaki, aki ügyel a törvényre meg a rendre, és közbelép, ha takarékpénztárakat fosztogatnak.

A szirénák fülsiketítő vijjogása közepett ment fel a mozgólépcsőn a peronokhoz. A kutatást a keleti szektorban, az 1.-11. peronon kezdte. Ott ritkán járt azelőtt. Nem sietett. Aztán fellépett a másik mozgólépcsőre.

A peronok előtti üzletek kirakatait a déli szárnyban is sorra betörte. Kicsit elcsodálkozott, hogy ezekben nem volt riasztó. Az egyikből elvett egy zacskó chipset meg egy üdítőt, mellé egy csomag papírsebkendőt a csöpögő orrára. Az újságos bódében felnyalábolt egy csomó tegnapelőtti újságot.

Nem kutatott tovább kocsiról kocsira, hanem belépett a legelső fülkébe a zág-rábi vonaton. Az ülés forró volt, a levegő fullasztó. Lerántotta az ablakot. Leült. A lábát felrakta a szemközti ülésre, a cipőjét nem vette le.

Gépiesen rakosgatta a szájába a chipset, közben az újságokat lapozgatta. A legapróbb jelét sem találta annak, hogy valami különös esemény lett volna készülőben. Belpolitika – nyavalygás, külföld – válságok, krónika – borzalmak és banalitások. A tévéműsorban sorozatok, talkshowk, filmek, magazinok.

Olvasás közben csaknem leragadt a szeme.

A riasztók egyhangú sívítása csak tompán hallatszott a kocsiban.

Lesöpörte öléből az újságot. Egy perc nyugalom – ennyit megengedhet magának. Egyetlen percnyi pihenés lehunytt szemmel, fülében a szirénák elmosódó hangja. Egyetlen perc nyugalom –

Felugrott. Hevesen megdörzsölte az arcát. Reteszt keresett az ajtón, aztán észébe jutott, hogy az csak a hálókocsikban van.

Kilépett a folyosóra.

„Hé! Van itt valaki?”

Ujjbegyével megvizsgálta a fülke függönyének anyagát. Mocskos, füstös rongydarab, máskor hozzá nem nyúlt volna. Most teljes testsúlyával rácsimpaszkodott. Éles recsenés, és a ronggyal a kezében a padlóra zuhant. A fogó maradékával sikerült csíkokra szaggatnia a függönyt. A csíkok egyik végét az ajtókilincsre, másik végét a csomagtartó rácsára csomózta.

Miután ágyat eszkábált a hat ülésből, kiitta az üdítőt. Lefeküdt.

Megint valamivel frissebbnek érezte magát. Nyitott szemmel hevert, karja a feje alatt párna gyanánt. Tenyerével végigsimított az ülés plüssszatán. Valaki lyukat égetett bele.

Eszébe jutott az a nyár, amikor beutazta Európát a barátaival. Sok ezer kilométert tett meg egy ehhez hasonló, mozgó matracágyon. Az egyik idegen szagtól a másikig. Az egyik eseménytől a másikig. Az egyik izgalmas városból a másikba, még hívogatóbbba. Tizenöt év telt el azóta.

Vajon hol lehetnek most azok az emberek, akikkel akkor pályaudvarokon és parkokban éjszakázott?

Hol lehetnek most azok az emberek, akikkel két napja beszélt utoljára?

És ő maga hol van vajon? – A vonaton. Kényelmetlen. Nem akar elindulni.

Nagyjából fél órát alhatott. A szája szögletéből kicsordult a nyál. Reflexszerűen letörölte az ülésről a ruhaujjával. Az ajtóra pillantott. Rögtönzött zárja érintetlen volt. Lehunyta a szemét, és hallgatózott. Minden hang változatlan. A riasztók pont ugyanúgy vijjogtak, mint az imént.

Kifújta a megfázástól meg a fülke porától eldugult orrát. Aztán megpróbálta lefejteti a függöny csíkjait az ajtóról. Kiderült, hogy túlságosan alapos munkát végzett. Bogozgatta a csomókat, de nem volt elég türelme, és ügyetlen volt a keze is. Próbálta erővel. Az ajtó egy centit engedett. Aztán a csomók végképp megszorultak.

Nem tehetett mást, erőszakkal kellett szabadulnia. A fogó szárával betörte az ajtó üvegét. Óvatosan kimászott. Visszanézett a fülkébe, hogy megjegyezze a látványt, arra az esetre, ha valamilyen okból visszatérne.

Kifosztotta a közértet.

Italokat és leveskonzerveket vett le a polcra, rágcálnivalót, csokoládét, almát és banánt. Húst és felvágottat pakolt a fém bevásárlókosárba. Az áru nemsókára megromlik. Bele sem mert gondolni, mikor jut legközelebb friss sztékhez.

Mielőtt beszállt, körbejárta az autóját. Nem volt teljesen biztos benne, hogy pontosan ilyen helyzetben állította le.

Körülpillantott. Tett pár lépést, aztán visszatért a kocsihoz.

3

Utcai ruhában ébredt.

Úgy rémlett, este felvette a pizsamáját. És ha esetleg nem is, otthon mindig valami kényelmeset hordott. Előző este mindenesetre átöltözött.

Vagy mégsem?

A konyhában öt üres sörösdobozt talált. Igen, ezeket kiitta, arra világosan emlékezett.

Zuhanyzás után behajigált egy táskába néhány pólót meg alsónadrágot, még mielőtt elindult volna deprimáló felfedező útjára az ablakhoz, a tévéhez meg a te-

lefonhoz. Éhes volt, az étvágya viszont cserben hagyta. Úgy döntött, majd útközben megreggelizik valahol. Kifújta az orrát, kent valami kenőcsöt a gyulladt orrlukái alá. Borotválkozni nem volt kedve.

Nyugtalanul vizsgálgatta a fogast. Valami megváltozott tegnap óta. Mintha egy zakóval több lógna rajta. Csakhogy az lehetetlen. Az ajtót kulcsra zárta. Nem járhatott itt senki.

Már a lábtörlőn állt, az ajtóban. Muszáj volt még egyszer visszamennie. A fogasokat bámulta. Még mindig nem tudta, mi zavarja.

A levegő tiszta volt, az ég szinte valószerűtlenül felhőtlen. Időről időre feltámadt a szél. Az autó műszerfala mégis szinte olvadozott. Letekerte az összes ablakot. Bizonytalanul nyomogatta a rádió gombjait. Nem hallatszott más, csak sercegés, hol hangosabban, hol kicsit halkabban.

Az apja lakásában minden változatlan. A falióra ketyegett. A vizespohár, amelyből ivott, ott állt az asztalon, benne a maradék. Az ágy bevetetlen. Ahogy kinézett az ablakon, meglátta a kerékpárt, nyergén továbbra is ott volt a ráhúzott nejlonzacskó. A kukában még mindig ott a palack, a motorkerékpárok a helyükön.

Már épp indulni akart, amikor eszébe jutott a kés.

Nem kellett sokáig keresgélnie. Apja a bársekrény melletti fiókban tartotta a háborús emlékeit. Becsületkereszt I, becsületkereszt II, közelharc-érdemérem. Gyalogsági rohamjelvény, sebesülési érem, keletifront-érdemrend. Jonas ismerte mindegyiket, gyerekkorában gyakran végignézte, ahogy az apja tisztogatta őket. Címjegyzék, igazolványok, a bajtársak levelei. Három fénykép: az apja más katonákkal együtt valami sötét helyiségben üldögélt, az arcán idegenszerű kifejezés. Jonas nem emlékezett, hogy valaha is ilyennek látta volna. És ott hevert a fiókban a kés is. Magához vette.

Utoljára egy munkahelyi kirándulás alkalmával járt a schönbrunni állatkertben. Kimondottan jó hangulatú kirándulás volt, sok-sok évvel ezelőtt. Már csak halvány emlékei voltak mocskos ketrecekről, meg egy kávézóról, ahol nem szolgálták ki őket.

Azóta sok minden megváltozott. Az újságok azt írták, Schönbrunn Európa legszebb állatkertje. Minden évre akadt egy-egy újabb szenzáció. Mondjuk két koala, vagy valami más ritka állat, így aztán az összes bécsi családapa és családanya kénytelen volt évente elzarándokolni az állatkertbe a teljes lelkesültség állapotában leledző gyerekeivel. Jonasnak soha nem jutott volna eszébe sorban állni vasárnap a ragadozók ketrecei vagy a rovarház előtt. Most a pénztárak mögötti fémkapuknál állította le az autót, mert ott nem tudott áthajtani. Meg akart bizonyosodni, hogy nemcsak az emberek tűntek el, hanem az állatok is.

Pár percig dudált, csak azután szállt ki. Zsebre dugta a kést. Magához vette a fogó szárát is.

Léptei csikorogtak a kavicsos úton. A levegő idekint valamivel tisztább volt, mint a városközpontban. A szél megborzosolta a parkot környező fák lombját. A kerítés mögött, amely a felirat szerint a zsiráfok kifutóját választotta le, nem mozdult semmi.

Nem vitte tovább a lába, csak addig, ahonnan még láthatta az autóját. Képtelen volt letérni valamelyik mellékútra. A kocsit volt az otthona, a biztonsága.

Megmarkolta a fogó szárát, és villámgyorsan hátrafordult. Megállt, és lehajtott fejjel hallgatózott.

Csak a szél.

Az állatok eltűntek.

Visszarohant az autóhoz. Beugrott az ülésre, becsapta az ajtót, és lenyomta a zárat. Csak azután rakta le a fogószárát meg a kést az anyósülésre. Az ablakokat a hőség ellenére sem húzta le.

Az A1-en gyakran utazott. Lakott Salzburgban egy nagynénje, Linzben pedig időről időre új kollekciókat kellett átvennie a cég számára. Ezt az autópályát szerette a legkevésbé. Az A2-t jobban kedvelte, az dél felé vezetett, a tengerre. És kisebb volt rajta a forgalom is.

Le sem szállt a gázzól, úgy nyitotta ki a kesztyűtartót, és kezdte kipakolni a tartalmát az anyósülésre. A torokfájása lassanként megfázássá nőtte ki magát, és ezt egyre terheesebbnek érezte. Verejték lepte a homlokát. Torkában megduzzadtak a nyirokcsomók. Az orra úgy eldugult, hogy jószerivel csak a száján keresztül lélegzett. Marie rendszerint tartott magánál orvosságot apróbb panaszokra. A kesztyűtartóban azonban nem hagyott semmit.

Minél messzebbre jutott Bécestől, annál gyakrabban kapcsolta be a rádiót. Amikor a kereső végigfutott az összes frekvencián, kikapcsolta.

A Grossram pihenőben néhány parkoló autó láttán felvillant benne a remény. Dudált. Kiszállt, gondosan bezárta az autót. A vendéglő bejáratához sétált. Az automata ajtó zümmögve kinyílt.

„Hahó!”

Habozott. A vendéglő egy kis fenyves árnyékában állt. Jóllehet ragyogón süttött a Nap, odabent félhomály uralkodott, mintha esteledne.

„Van itt valaki?”

Az ajtó becsukódott. Visszaugrott, nehogy bent rekedjen, az ajtó erre megint kinyílt.

Visszament az autóhoz, és magához vette a kést. Körülnézett minden irányba, hátha feltűnik neki valami. De sehol semmi különös. Egy autópálya-pihenő szokásos képe. Parkoló autók a vendéglő előtt, tankoló autók a benzinkútnál. Épp csak ember nem volt sehol. És teljes volt a csend.

Megint kinyílt az automata ajtó. Ezerszer hallott zümmögése most váratlan híradásként hatolt a tudatalattijába. Átment a shopot meg a kasszákat a vendég-

lőtől elválasztó forgókereszten, és máris az asztalok között állt. Farmernadrágja mély zsebében erősen markolta a kést.

„Na, mi van?” kiáltotta jó hangosan.

Az asztalokon teríték. Az önkiszolgáló pulton máskor leveses és mártásos tálak, meg péksüteményes kosarak álltak, kenyérkocka a kis kelyhekben, saláta a nagyokban. Most viszont nem állt ott semmi. Csak egy sor nagy, fehér abroszszal megterített asztal.

A konyha egyik polcán felfedezett egy megszegett vekni kenyeret. Kemény volt, de még elrágható. Szendvicskrémet talált az egyik hűtőszekrényben. Állva evett, közben a konyha kövezetét bámulta. Aztán visszament a vendéglőbe, és az egyik presszógépen főzött magának egy kávé. Az első keserű volt. Lecsorgatott egy másodikat, az se volt jobb. Csak a negyediket helyezte rá a csészealjra.

Kiült a teraszra. Tűzött a nap. Kifeszítette az ernyőt az asztal fölé. A teraszon álló asztalokon sem látott semmi rendkívülit. Hamutartó, fagylaltlap, étlap, só- és borsszóró, fogpiszkáló. Ugyanígy nézett volna ki minden, ha pár nappal korábban vetődik erre.

Körülpillantott. Sehol senki.

Egy ideig az autópálya szürke csíkját bámulta, aztán eszébe jutott, hogy ült már itt egy alkalommal. Marie-val. Ráadásul ugyanennél az asztalnál. Ezt a látószög alapján állapította meg, amely megengedte, hogy szemügyre vegyen egy aprócska, meglehetősen eldugott veteményes kertet. Még emlékezett rá. Franciaország felé tartottak, nyaralni. Itt reggeliztek.

Felugrott. Talán a bécsi telefonokkal volt valami baj. Innét talán fel lehet hívni valakit.

A pénztárnál talált is egy készüléket. Időközben már fejből tudta Marie angolai rokonainak a számát. A kagylóban ugyanaz a szokatlan hívásjelzés.

Bécsben sem vette fel senki. Se Werner, se az iroda, se az apja.

Elvett az egyik állványról egy tucat képeslapot. Bélyeget talált egy mappában, a pénztárgép alatti fiókban. Az egyik lapra felírta a saját címét.

A szöveg így hangzott: *Grossram autópálya-pihenő, július 6.*

Felragasztotta a bélyeget. Volt a bejárat mellett egy postaláda. A felirat szerint a ládát 15 órakor ürítik. Hogy melyik napon, azt nem közölték. Ennek ellenére bedobta a lapot. A többi a szükséges bélyegekkel együtt magával vitte.

Épp ki akarta nyitni az autót, amikor feltűnt neki egy a közelben parkoló sportkocsi. Odament hozzá. A kulcs persze nem volt benne.

A következő lehajtónál elhagyta az autópályát. Megállt az első faluban, a legelső ház előtt. Csöngetett, bezörgetett.

„Halló! Halló!”

Az ajtó nyitva volt.

„Van itt valaki? Hé! Halló!”

Átkutatta az összes helyiséget. Se ember, se kutya, se egy kanárimadár. De még csak egy rovar sem.

Addig cirkált dudálva a faluban, míg végül már nem bírta elviselni a zajt. Aztán átkutatta a vendéglőt. Semmi.

A helységek, amelyekbe a következő órákban elvetődött, messze estek a főútvonalaktól. Csak egypár félig romos házból állt mindegyik, úgyhogy felötlött benne a kérdés, vajon lakott-e erre felé az utóbbi időben egyáltalán valaki. Patika sehol. Autókereskedés pláne nem. Már bánta, hogy nem valamelyik nagyobb város közelében hajtott le az autópályáról. Ráadásul mintha el is tévedt volna.

Régi szokása szerint lehajtott a padkára. Jó ideig eltartott, mire kiigazodott a térképen. A Dunkelsteiner Waldban bolyongott. A legközelebbi autópálya-felhajtó több mint húsz perc. Oda akart eljutni, mert attól kezdve gyorsabban haladhatott. De már fáradt volt.

A következő faluban akadt legalább egy élelmiszerbolt. Megkereste a legdrágább homlokzatú házat. Zárva volt. A fogószár ismét jó szolgálatot tett az egyik ablakon. Bemászott rajta.

A konyhában talált egy doboz aszpirint. Amíg a tabletta hangosan pezsegetve feloldódott egy pohár vízben, Jonas átkutatta a házat. Jó polgári berendezés, sőt-tét tömörfa bútorok. Felismert egypár darabot. A 99-es svéd szériából valók, ő maga is jó üzleteket kötött velük annak idején. A falakon trófeák. A padlón azok a vastag szőnyegek, amelyeket az irodában csak atkaszalonnának hívtak. Ezek közül is felismert néhányat. Nem olcsók, de nem is túl ízlésesek. Itt-ott néhány elhajigált játékszer.

Visszament a konyhába, megitta az aszpirint.

Aztán újra a nappaliba, és lehuntya a szemét. A konyhából tompán átszűrődött egy óra ketyegése. A kandalló repedéseiben pattogott a szellőkésektől leváló korom. Porszag volt, fa és nedves ruhák illata.

Az emeletre vezető lépcső nyikorgott. Odafönt voltak a hálósobák. Az első nyilván a gyerekszoba. A második helyiségben franciaágy.

Habozott. De olyan fáradt volt, hogy majd leragadt a szeme. Egy hirtelen ötletnek engedve meztelenre vetkőzött. Behúzta a nehéz sötétítőfüggönyöket, úgyhogy végül már csak egy éjjeliszekrény-lámpa halvány fénye világította be a szobát. Megbizonyosodott, hogy bezárta az ajtót, aztán lefeküdt az ágyra. A lepedő puha volt, a takaró anyaga meglepően finom. Más körülmények között jól érezte volna magát.

Lekattintotta a lámpát. Az ágy fejénél ébresztőóra alig kivehető ketyegése. A párnából egy olyan ember illata áradt, akivel soha nem találkozott. Odafent a padláson füttyörészett a szél. Az ébresztőóra ketyegése valahogy ellazította.

Belezuhan a sötétségbe.

Jobban érezte magát, mint eddig. Ahogy felült, a pillantása a vitrinben álló, aranykeretes fényképekre tévedt. Papír zsebkendőt szorított csepegő orra alá, és odatámolygott, mint valami alvajáró.

Az első képen negyven körüli nő. Nem mosolygott, a szemében mégis derű bujkált. Valahogy nem illett ebbe a házba.

Jonas egy ideig eltöprengett, vajon mi lehetett a foglalkozása. Titkárnő? Alkalmazott? Vagy butikja volt valamelyik közeli kisvárosban?

A másik fényképen a férfi. Valamivel idősebb. Őszülő bajusz, szúrós, sötét szempár. Olyasvalakinek látszott, aki a munkájából adódóan egésznap terepjáróval járja a vidéket.

Két gyerek. Szőkék. Nyolc vagy kilencéves az idősebbik, a másik még csak pár hónapos. Mindkettő jámbor kinézetű.

A nő képe egészen az autópálya-felhajtóig elkísérte. Néha még Linz előtt is eszébe jutott a ház, miközben a rádió gombjain babrált. Aztán összeszedte magát, nehogy túlszaladjon a lehajtón.

Már messziről meglátta a hatalmas gyárkéményeket. Egyik sem füstölgött.

A sebességkorlátozással mit sem törődve hajtott be a városba. Reménykedett, hogy esetleg megállítja egy rendőr. De kezdettől fogva biztos volt benne, hogy itt sem stimmel valami.

Sehol egy járókelő.

Az üzletek az utca mindkét oldalán néptelenek.

Egy-egy lámpa pirosra váltott, de a keresztező forgalomra hiába várt.

Dudált. Túrázta a motort. Vadul fékezett, a gumik csikorogtak és égett szagot árasztottak. Háromszor hosszan, háromszor röviden, aztán megint háromszor hosszan dudált. Többször is végighajtott ugyanazon az utcán. Sehol egy kinyíló ajtó, sehol egy szembejövő autó. Viszont nem volt olyan büdös, mint amikor legutóbb itt járt. A levegőben készülődő vihar párája.

Amikor egy gyógyszertár előtt kiszállt, felötlött benne a kérdés, vajon miért van ilyen szokatlanul hűvös. Hetek óta a hőségtől szenvedett, most meg borzongott. De valószínűleg nem a készülődő vihartól, hanem a megfázástól.

Betörte a gyógyszertár üvegajtáját. Levett a polcról egy csomag aszpirint, meg valami szopogató tabletta a torokfájására. Kifelé menet véletlenül meglátta az echinacint. Abból is zsebre rakott egy dobozzal.

Rövid keresés után talált egy panziót, amelynek az ajtaja nyitva volt. Kiáltozott. Választ nem kapott, de nem is remélt.

Az étkezőben nem talált semmi különösét. A helyiség párás volt, égett zsír és hideg füst szaga terjengett benne.

Kiáltott még egyet.

A konyhában feltett egy fazék vizet, és beledobott néhány szem krumplit. A várakozást az étkezőben ütötte el a július 3-i újsággal. Aznap még járt itt vala-

ki, ezt bizonyították a mártásfoltok meg a kenyérmorzsák a papíron. Maga az újság ugyanolyan ártatlannak tűnt, mint az, amelyet előző nap a Déli pályaudvaron olvasott. Semmi nem utalt arra, hogy rendkívüli esemény volna készülődben.

Az ajtóhoz lépett. Az égen átcikáztak az első villámok. Az erősödő szél üres cigarettásdobozokat és egyéb szemetet kergetett végig az utcán. Jonas hátrahajtotta a fejét, és megmasszírozta a vezetéstől elgémberedett vállait. Az égen feltorlódtak a fekete felhők. A távolban dörgött. Megint egy villám. Aztán még egy.

Épp visszaindult az étkezőbe, amikor csattanást hallott valahonnét a magasból. Körül sem nézett, úgy rohant ki az autóhoz. Beugrott, és lenyomta a zárat. Kihúzta a tokból a kést. Pár percre várt. Az ablakokon lecsapódott a pára.

Letekerte az oldalablakot.

„Mit akarsz?” kiáltotta.

Újabb csattanás, kicsit gyengébb, mint az első. Aztán rögtön utána még egy.

„Gyere elő!”

Súlyos cseppek hullottak a karosszériára, az aszfaltra. Dübörgés.

Miközben a panzió bejárata felé rohant a zuhogó esőben, felnézett, de az emeletet fák takarták. Berontott az étkezőbe. Feltépte a lépcsőház ajtaját. Csupasz késsel a kezében rohant felfelé. Hosszú, szűk folyosón találta magát, alig hatolt be odakintről némi fény. A villanykapcsolót idegességében nem találta.

Megállt egy behajtott ajtó előtt. Az ajtószárnyat egyenletes kattogással csapkodta a félfának a huzat. Jonas belökte az ajtót, és a késével előre dőött.

A szoba üres volt. Még csak bútor sem volt benne. A hatalmas ablakot csapkodta a szél.

Jonas többször megpördült a saját tengelye körül. Markában szúrásra készen szorongatta a kést. Odament az ablakhoz. Gyorsan kinézett, aztán vállá fölért vissza a szobába. Megint ki. Az ablak csaknem pontosan a panzió bejárata fölé esett.

Ahogy visszahúzta a fejét, széllelés hatolt a szobába. Az ablakszárny a karjának csapódott. Bezárta. Lefelé menet még mindig a markában szorongatta a kést.

Az étkezőben lerogyott egy padra. Még jó ideig kapkodva, zihálón vette a levegőt. A ruhatár faburkolatát bámulta. Aztán eszébe jutott a krumpli.

Mire letette a kést meg a villát, a vihar elvonult. A tányért ott hagyta az asztalon. Zavaros tócsákat kerülgetve jutott el az autóig.

A pályaudvarra hajtott.

A várócsarnok meg a peronok feljáratához vezető hosszú, félhomályos folyosó ugyanolyan elhagyatott volt, mint az épület előtti tér és maguk a peronok. Betörte az egyik bódé kirakatát. Elvett egy doboz üdítőt, és egy húzásra kiitta. Az üres dobozt kidobta egy kukába.

A pályaudvar előtti téren talált egy postaládát. *Linz, főpályaudvar, július 6.* Ezt írta a lapra. Aztán rövid gondolkodás után megcímezte az apjának.

Elhajtott néhány autókereskedés mellett, de az Opelek meg a Fordok nem érdekelték. Csak a város szélén adódott megfelelő alkalom, hogy lecserélje a rozoga Toyotáját. Ott talált végre egy kereskedést, amelynek a kínálata nem szorítkozott családi autókra.

Nem volt autóbolond. Pont a gyors márkákat nem kedvelte soha. Most viszont hülyeségnek tűnt, hogy ne hajtson gyorsabban 160-nál. Úgyhogy búcsút kellett mondania régi autójának. Többbe került, mint amennyit ért, és nem kötődtek hozzá szentimentális emlékei.

Csodálkozott, hogy a bemutatóterem üvegezését, amelyben az autók a vevőkre vártak, nem sikerült betörnie a fogó szárával. Biztonsági üveggel ez idáig még nem akadt dolga. Így aztán végül a Toyotával hajtott be a kirakatba. Az autót csőrömpölő szilánkeső borította el. Jonas visszatolatott. Sikerült méretes lyukat ütnie az üvegfalon.

Egy piros Alfa Spiderre esett a választása. A kulcsokat megtalálta egy kampon, az eladópult mögött. Egy hatalmas, kétszárnyú ajtó volt az egyetlen kijárat. Annak a kulcsa már valamivel nehezebb dió volt, de végül azt is előkerítette. Odasétált a Toyotához, és kipakolta belőle a személyes holmiját.

Mielőtt beszállt, még egyszer hátrafordult, hogy integessen a régi kocsijának. Ettől aztán rögtön időtlennek érezte magát.

Megállt egy benzinkútnál, száz méterre az autókereskedéstől. A tankolópisztoly rendeltetésszerűen működött. Teletankolta az autót.

A salzburgi autópályán kipróbálta, mire képes a Spider. A gyorsulás hátra nyomta az ülésbe. Kinyújtotta a kezét, hogy kitapogassa a rádiót, de az nem volt a kocsiban. Helyette az anyósülésen heverő tablettát kezdte bontogatni, amelyet a torokfájására hozott magával.

Wels közelében egy gitártok hevert az út szélén, mintha valaki elhajtotta volna.

Jonas visszatolatott. Biztonságos távolságból kövekkel dobálta a tokot. El is találta, de nem történt semmi. Belerúgott. Végül kinyitotta. Elektromos gitár volt benne. A tokba beszivárgott a víz. Nyilván nagy eső volt errefelé is.

Egy ideig összevissza járkált. A nadrágszára térdig áázott a fűben. Nem meszsze ott volt az autópálya-felhajtó. Nem tűnt valószínűtlennek, hogy stoppolni szoktak itt. Kiáltozott, türelmetlenül dudált. Eldobált sörösdobozokat, csikkeket, óvszereket talált. Cipője alatt cuppogott a nedves föld.

Nekitámaszkodott a jobb oldali ajtónak.

Bármilyen jelentőségteljes lehetett, de semmi nem volt szükségképpen az. Talán egy autó tetejéről esett le ez a tok. Talán egy olyan ember csomagja volt, aki ezen a helyen tűnt el. Ezen a helyen, ki tudja, miért és hogyan.

Az erőd mögött épp lebukott a Nap, amikor elhajtott a salzburgi főpályaudvar előtt. Dudálva gördült át a Bahnhofsplatzon, aztán kiment Parschba, ahol a nagy-

nénje lakott. Beletelt némi időbe, mire megtalálta az utat. Amikor végre megérkezett az Apothekehofstrasséra, becsöngetett. Nem jelentkezett senki, úgyhogy visszaült az autóba. Tudta, hogy nem találta a nagynénje lakásában semmi tanulságosat, ezért nem is vesződött az ajtó feltörésével.

Átment Freilassingba.

Senki.

Senki.

Mivel képtelen volt beletörődni, egy teljes órán át cirkált a városban. Titokban azt remélte, legkésőbb Németországban majd emberekbe botlik. Katonaságra számított. A menekültek sátraira. Netalántán páncélosokra, vagy ABC-fegyverek elleni védőöltözetet viselő emberekre. Mindenképpen valamiféle civilizációra.

Leállította a motort. A müncheni autópálya felé útbaigazító táblákat bámulta, és közben a kormánykeréken dobolt az ujjával.

Meddig menjen még?

A mobiljáról felhívott egy Köln közelében székelő céget. Kicsengett. Háromszor, négyszer, ötször. Bekapcsolt az üzenetrögzítő.

Már sötét volt, amikor leparkolt a salzburgi Marriott Hotel előtt. Fogta a csomagját, beledobta a fogósárat. A kést a nadrágzsebébe dugta. Bezárta az autót, körülkémlelt. Hallgatózott. Teljes csönd. Valahol egész közel lennie kellett néhány bokornak. Friss virágillat terjengett, de a fajtáját nem ismerte fel.

A forgóajtón át bebukdácsolt a szállodába. Olyan sötét volt, hogy a lába a vas-tag futószőnyeghez tapadt, a táskájával meg feldöntött egy álló hamutartót.

A recepción halvány fényű lámpa égett. Ledobta a táskáját, előrántotta a kést, és körbebámult a sötét előcsarnokban. Szabad kezével a világítás főkapcsolóját kereste, de közben továbbra is a sötétbe meredt.

Hunyorgott az erős fényben.

Amikor a szeme már hozzászokott, észrevette a sztereo-berendezést a széles képernyős tévé mellett álló szekrényben. A decken üres CD-s doboz hevert. Persze Mozart. Jonas megnyomta a play gombot. Eltartott egy ideig, mire felcsendült az első hang.

Szemügyre vette a berendezést. Értékes szerkezet, drágább annál, mint amennyit valaha is hajlandó lett volna kiadni ilyesmiért, az összes elképzelhető extrával. Automatikus CD-tisztítás. Ráadásul volt rajta repeat-gomb is. Jonas megnyomta, és feltekerte a hangerőt. Behúzta a nyakát.

Egy cédulára felírta: *Itt van valaki. Július 6.* A cédulát jól láthatóan kitűzte a bejárati ajtó mellé. Aztán betolt egy fotelt az ajtóba, hogy ne tudjon becsukódni, és a zene kihallatsszon az utcára.

Miközben a recepción válogatás nélkül magához vett egy csomó szobakulcsot, úgy érezte, ledönti lábáról a hangfalak bömbölése. Nem gondolta volna, hogy ilyen ereje lehet egy szokványos, otthoni használatra szánt berendezésnek. A szíve olyan hevesen vert, mintha jókora távot futott volna. Émelygett kicsit. Boldog volt, amikor táskájában tucatnyi zörgő kulccsal meg a rajtuk függő számcédulákkal kijuthatott végre a dübörgésből.

A szobát, amelyben éjszakázni szándékozott, a legfelső emeleten találta meg. Gyalog ment föl, nem bízott a nyikorgó liftben. Három egymásba nyíló helyiségből álló lakosztály volt, tágas fürdőszobával, benne fűtött márványpadló. A csukott ajtón át nem hallatszott föl az előcsarnokban bömbölő zene. Viszont ha resnyire nyitotta az ajtót, világosan halotta, ahogy belépnek az egyes szölamok.

Az ajtót végül kulcsra zárta. Fürdővizet eresztett.

Amíg várta, hogy megteljen a kád, bekapcsolta a tévét. Újra meg újra felhívta Marie mobilját, századszorra is megpróbálta elérni a rokonait.

Fel-alá járkált a lakosztályban. A talpa perzsaszőnyegbe mélyedt, alatta hal-kan meg-megreccsent a parketta. Ezt a recsegést azelőtt valószínűleg meg se hallotta volna. Most viszont már napok óta kínozt a fülét ez a természetellenes csönd, úgyhogy a legapróbb neszre is összereszt.

Talált a minibárban egy üveg behűtött pezsgőt. Jóllehet nem tűnt teljesen az alkalomhoz illőnek, mégis pohárral a kezében feküdt bele a kádba. Ivott egy kortyot, behunyta a szemét. Fürdősók és illóolajok illatát érezte. Sustorogva körül-fogta a hab.

Reggel egymásra rakva találta a két cipőjét. Ráadásul pont úgy voltak egymásnak fordítva, hogy eszébe jutott: Marie-val is így rakták egymásra időről időre a mobiltelefonjaikat. Mintha átölelték volna egymást, csak a karjuk hiányzott persze.

Elégge biztos volt benne, hogy nem rakta egymásra a cipőit.

Ellenőrizte az ajtót. Belülről zárva.

Bánta, hogy előző este nem hozott ki némi kenyeret vagy zsömlét a szálloda konyhájának fagyasztókamrájából. Talált pár szem kivit, a gyümölcspolc előtt állva kikanalazta őket.

A zenegép még mindig telebömbölte az egész házat. Behúzott nyakkal odaszaladt a recepcióhoz. Sietősen felírta egy darab papírra a nevét meg a mobiltelefonszámát. Ráfirkantotta még, hogy bárki is olvassa ezt az üzenetet, feltétlenül hívja fel. A cédulát kiragasztotta a recepciós pultra. Mielőtt elhagyta a hotelt, felszerelt papírral meg ragasztószalaggal.

Salzburg, Marriott, július 7. Ezt írta a képeslapra, amelyet a szálloda előtt álló postaládába dobott.

Tizenkettőkor hajtott át a kihalt Villachon, fél egykor a sárkánynál dudált Klagenfurtban. Mindkét városban megírt egy-egy képeslapot, mindkét városban hátrahagyta a telefonszámát. Házak átkutatásával már nem vesztegette az időt.

Több alkalommal megállt egy-egy nagyobb téren, hogy nyugodtan kiszállhasson, és fedezék nélkül tehessen pár lépést. Kiáltozott. Fülelt. A földet bámulta.

A kocsí ereje meg az a körülmény, hogy nem kellett szembeforgalommal törődnie, lehetővé tette, hogy a Loibl-hágón keresztül pár perc alatt elérje a határt. A határállomás néptelen, a sorompó nyitva.

Átkutatta a szolgálati helyiségeket. Felhívta a készülékekben tárolt telefonszámokat. Senki nem jelentkezett. Itt is hagyott üzenetet. Ugyanúgy járt el pár száz méterrel arrébb, a szlovén határállomáson is. Tankolt, felszerelkezett ásványvízzel meg szárazkolbásszal, megivott egy aszpirint.

Nem egészen fél óra alatt megtette a csaknem nyolcvan kilométeres utat Ljubljanaig. A város üres volt. Domzale, Celje, Slovenska Bistrica, Maribor úgyszintén.

Mindenütt hagyott hátra angol és német nyelvű üzeneteket. Bedobott néhány szlovén bélyegekkel ellátott képeslapot. A benzinkutaknál felhívta a készülékekben tárolt számokat, az autópályadíj-beszedő állomásokon megpróbálta működésbe hozni a belső kommunikációs berendezéseket. Szándékosan riasztást okozott. Várt néhány percig. Hátrahagyta a névjegyét, mert a Marriottból magával hozott papírja már elfogyott.

Nem sokkal a szlovén–magyar határ előtt kikerült egy felborult teherautót. Olyan hirtelen fékezett, hogy csaknem elvesztette uralmát a kocsí felett. A kamion vezetőfülkéje az oldalára fordulva hevert. Fel kellett rá másznia, hogy kinyithassa a bal oldali ajtót. A fülke üres volt.

Átvizsgálta a környéket. Az aszfalton féknyomok. A szalagkorlát egy helyen meggyűrődött, a rakomány egy része – valami nyersanyag – az árokba ömlött. Szokványos balesetre utalt minden.

Magyarországon sem talált egyetlen lelket sem.

Elment egészen Zalaegerszegig. Onnét a gyorsforgalmi úton indult vissza Ausztria felé. Heiligenkreuznál lépte át a határt. Az az abszurd érzése támadt, hogy ismét otthon van.